

[Lone Dybkjær]

godt være noget mere åbne i formen, end vi hidtil har været, for at prøve på at åbne op for den situation, der er i folketinget, nemlig at der ikke kan findes noget flertal for noget som helst.

Hvis det radikale venstre ikke gør, som socialdemokratiet vil, så siger socialdemokratiet, at vi er solidariske med de borgerlige. Det kan de i socialdemokratiet jo godt sige, men jeg vil godt sige, at jeg mener slet ikke, at de bemærkninger og den facon fører til noget som helst konstruktivt med hensyn til et eventuelt samarbejde i fremtiden, og jeg skal derfor ikke gå nærmere ind på det nu af præcis de samme grunde.

Jeg vil sige til hr. Tørnæs, at jeg mener, at det afgørende er, at medejendomsretten udøves i forbindelse med den virksomhed, hvor man er ansat, og derfor kan det ikke være alle mulige medarbejderaktier eller andre aktier rundt omkring, folkeaktier, der opfylder vores formål. Der skal netop være en sammenhæng mellem arbejdet i virksomheden og ejerskabet.

Det er også til hr. Ole Henriksen, der spørger, hvordan vi kan lave det. Vi siger, at der er en individuel ejendomsret. Vi foreslår, at efter 5 år kan man tage kapitalen ud, men at den i øvrigt skal stå der de første 5 år, og at ejendomsretten udøves kollektivt. Jeg har understreget det ved at sige, at hvis man fra-træder og går over til en anden virksomhed, altså ikke går på pension, så har man ikke længere medbestemmelse – det er risikoen – med hensyn til medarbejderkapitalen. Grunden til, at vi har det forslag inde i billedet, er, at vi anser det for vigtigt, at medarbejderkapitalen og medarbejderindflydelsen, den aktuelle medarbejderstabs indflydelse, er koblet sammen. Det er altså måden, vi kombinerer det kollektive og det individuelle på.

Til sidst vil jeg blot sige til hr. Glistrup, at jeg er bange for, at det vil gå for langsomt med en frivillig ordning, men det er bare forskellige måder at anskue tingene på. Det er nødvendigt med obligatorisk overskudsdeling, fordi vi tror, at det er det, der skal til, for at vi får ændret vore nuværende forhold til det bedre, sådan at vi får et mere konkurrencedygtigt erhvervsliv.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Må jeg sige til hr. Glistrup og til fru Lone Dybkjær, at jeg ikke har overset, at der står solidariske ordninger. Det har jeg også nævnt i mit indlæg, dér er vi enige, men denne debat må da også give det radikale venstre anledning til visse overvejelser. Det fremgår jo klart og tydeligt, at der ikke er ret mange partier her i tinget, der kan gå ind for en obligatorisk ordning. Det kan de borgerlige partier ikke. Det radikale venstre bliver nødt til at bevæge sig meget kraftigt i den retning, vi pegede på, nemlig en solidarisk ordning, hvis det radikale venstre virkelig ønsker en overskudsdeling indført her i samfundet. Ellers er der ikke nogen som helst muligheder.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må lige sige til fru Lone Dybkjær, at jeg tog det aldeles ikke ilde op. Jeg ved da, at det ikke var sagt i en ond mening af fru Lone Dybkjær, og jeg må give en undskyldning for, at jeg ikke så det smil, som blev frembragt. Nu har jeg i årevis drømt derom, og at jeg fra mit høje skue skulle forbigå den lyksalige sum af evigheder, som deri måske var lagt, er jeg ked af, det må jeg dybt beklage. Men jeg skal være mere vågen næste gang.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg beklager, at jeg ikke kan svinge mig op til de samme lyriske højder som hr. Arne Bjerregaard.

Jeg skal derfor indskrænke mig til at komme med en bemærkning til hr. Bakholt. Jeg mener faktisk, at der er solidaritet i vores forslag, men der er ikke en central fond, og det er det, der adskiller socialdemokratiet og det radikale venstre. Man kunne jo spørge, om ikke også socialdemokratiet kunne bevæge sig, for de kan altså heller ikke finde et flertal for deres forslag foreløbig, ser det ud til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling